

Sygn. akt *I AGa 57/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Jerzy Geisler

Sędziowie: Ryszard Marchwicki /spr./

Piotr Górecki

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewa Gadomska

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2019 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **Syndyka masy upadłości (...), w P.**

przeciwko **(...) S.A. w S.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 9 maja 2018 r. sygn. akt IX GC 428/17

1. oddala apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz każdego z pozwanych po 8.100 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Ryszard Marchwicki Jerzy Geisler Piotr Górecki

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 lipca 2012r. powód (...). z siedzibą w P. ((...)) wniósł o zasądzenie od pozwanego J. J. (2), zamieszkałego w R. – pozwany ad. 1, kwoty 405.657 USD wraz z odsetkami za opóźnienie w wysokości 5 % w skali roku, liczonymi od dnia 24 maja 2012r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. – pozwany ad. 2, kwoty 405.139,22 USD wraz z odsetkami za opóźnienie w wysokości 5 % w skali roku, liczonymi od dnia 1 lipca 2012r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwany ad. 1 wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwany ad. 2 wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 9 maja 2018 r Sąd Okręgowy w Poznaniu:

1. oddalił powództwo co do pozwanego J. J. (2),
2. oddalił powództwo co do pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S.,
3. zasądził od powoda na rzecz pozwanego J. J. (2) kwotę 18.589,11 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 18.017 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa,
4. zasądził od powoda na rzecz pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa,
5. nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Poznaniu tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych kwotę 629,98 zł.

Podstawą rozstrzygnięcia były następujące ustalenia Sądu I Instancji.

Powód (...) z siedzibą w P. w dniu 5 stycznia 2012r. zawarł z pozwanym ad. 1 ramową umowę przewozu, na mocy której pozwany ad. 1 zobowiązał się w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa do wykonywania w sposób stały na rzecz powoda usług przewozu rzeczy.

W ramach współpracy pozwany ad. 1 wykonywał wielokrotnie przewozy wyrobów miedzianych do Polski z R., W., A. oraz C.

W kwietniu 2012r. powód dokonał zakupu katod miedzianych w firmie (...), które miały zostać odebrane z R. i dostarczane do Polski.

W związku z zakupem miedzi powód zlecił jej przewiezienie pozwanemu ad. 1 i wystawił na jego rzecz dwa zlecenia organizacji transportu dotyczące przewiezienia katod miedzianych o wadze 25.000 kg każda z R. do miejscowości S., do siedziby (...).

Pozwany ad. 1, z uwagi na brak wolnych własnych samochodów, nie wykonał przewozu powyższego ładunku samodzielnie i w związku z tym w dniu 7 maja 2012r. zamieścił ogłoszenie co do organizacji powyższego przewozu na giełdzie (...). Następnego dnia z pracownikiem pozwanego ad. 1 G. B. (1) nawiązała telefoniczny kontakt osobą podającą się za R. S.. Następnie obie osoby ustaliły warunki przewozu (cena, data załadunku, data rozładunku), a pozwany ad. 1 wystawił dwa zlecenia transportowe nr (...) i (...).

Pracownik pozwanego ad. 1, w celu weryfikacji przewoźnika, przed ostatecznym udzieleniem mu zlecenia, poprosił osobę podającą się za R. S. o podanie numerów aut, naczep, imienia i nazwiska kierowców, numeru telefonu do kierowców, numeru i serii dowodu osobistego oraz wszystkich dokumentów firmy (NIP, REGON, ubezpieczenie O., wpis do ewidencji działalności gospodarczej, licencja transportowa).

W odpowiedzi na powyższe żądanie pozwany ad. 1 otrzymał mailowo wszystkie żądane dokumenty oraz informacje.

Pozwany ad. 1 otrzymał również dane dwóch kierowców, którzy mieli dokonać przewozu.

Pozwany ad. 1 podjął czynności związane z weryfikacją otrzymanych danych i dokumentów. Wobec ustalenia, iż otrzymane dane znajdują potwierdzenie w rejestrach i ewidencjach, a na giełdzie (...) nie ma negatywnych opinii na temat firmy (...), pozwany ad. 1 dokonał ostatecznego zlecenia przewozu.

Osoba podająca się za R. S. zleciła następnie transport dalszym przewoźnikom. Jednym z nich był PPHU (...), w imieniu którego przewóz jednym samochodem wykonał kierowca Z. Z..

Kierowca w dniu 11 maja 2012r. odebrał ładunek 7 katod miedzianych o wadze 24.682 kg i wystawił list przewozowy, w którym, zgodnie z otrzymanymi informacjami, jako odbiorcę przesyłki wskazał R. w miejscowości (...).

Towar został kierowcy wydany przez firmę (...), która jest agencją celną i zarządza magazynami wyrobów miedzianych w porcie w R.. Firma ta nie wystawia, ani nie potwierdza dokumentów CMR, w związku z czym czynności te musiał wykonać sam kierowca. Wydanie towaru potwierdzone zostało na dokumencie „delivery note”.

Przewóz drugiej części ładunku został zlecony przez osobę podającą się za R. S. firmie (...), od której zlecenie otrzymał kierowca R. G.. Odebrał on w dniu 11 maja 2012r. towar w porcie w R. i usłyszawszy, iż Z. Z. ma przewieźć podobny ładunek do tej samej miejscowości, zachekał na niego i razem ruszyli w dalszą drogę. W trakcie podróży otrzymał telefonicznie informacje z instrukcjami co do miejsce rozładunku.

Zarówno Z. Z., jak i R. G. towar dostarczyli do miejscowości W., koło Ś., do gospodarstwa rolnego (...), na terenie którego znajdował się również warsztat. Towar z obu samochodów został tam rozładowany przy pomocy ładowarek należących do L. P., a obsługiwanych przez T. Z. i K. M.. Wówczas także w/w list przewozowy został ostemplowany przez nieznaną osobę pieczętą PHU (...), a kierowca otrzymał od tej osoby wynagrodzenie za dokonany przewóz. Towar ten został następnie załadowany na inne samochody, które zabrały go z terenu należącego do L. P. i udały się w nieznanne miejsce.

W związku z zaginięciem przedmiotowej przesyłki powód złożył pozwanemu reklamację zlecenia transportu.

Pozwanego ad. 1 łączyła z pozwanym ad. 2 umowa ubezpieczenia – OC przewoźnika drogowego w ruchu międzynarodowym w okresie od 17 października 2011r. do 16 października 2012r., na sumę ubezpieczenia 300.000 zł.

Zgodnie z Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia Odpowiedzialności Cywilnej Przewoźnika Drogowego w Ruchu Międzynarodowym przedmiotem ubezpieczenia była odpowiedzialność cywilna przewoźnika za powstałe w okresie ubezpieczenia całkowite lub częściowe zaginięcie towaru lub za jego uszkodzenie w międzynarodowym transporcie samochodowym, którą ubezpieczony ponosił zgodnie z postanowieniami Konwencji o Umowie Międzynarodowego P. (...) Transportów – CMR.

Zgodnie z § 4 ust. 2 OWU towar stanowiły rzeczy przyjęte do przewozu na podstawie listu przewozowego CMR wystawionego przez ubezpieczającego.

Pismem z dnia 31 maja 2012r. powód wezwał pozwanego ad. 2 do zapłaty kwoty 405.139,22 USD z tytułu zaginięcia dwóch katod miedzianych.

Pismem z dnia 3 sierpnia 2012r. pozwany ad. 2 odmówił pozwanemu ad. 1 wypłaty odszkodowania.

Wyrokiem z dnia 12 marca 2018r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim w sprawie (...) uznał K. D. (1) winnego między innymi popełnienia przestępstwa polegającego na tym, że w okresie od 11 maja 2012r. do 14 maja 2012r. w miejscowości W., w województwie (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodów, wspólnie i w porozumieniu z B. B. i innymi osobami, doprowadził firmę (...) z siedzibą w P. oraz firmę spedycyjną (...) J. J. (3) z siedzibą w N. S. do niekorzystanego rozporządzenia mieniem o wartości około 700.500 zł w ten sposób, że wykorzystując dane firmy (...)H.U. R. R. S. (...)-(...) G. ul (...), zarejestrowanej na (...) Giełdzie Transportowej (...), posługując się podrobionymi dokumentami w postaci zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym REGON, zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, licencji na prowadzenie międzynarodowego transportu drogowego nr (...), oraz polisy ubezpieczeniowej (...) nr (...), przyjął od firmy (...) zlecenie na przewóz ładunku na trasie R. – S., a następnie podnajął do realizacji powyższego zlecenia legalnie działająca firmę (...) –

S. K. D. (2), czym doprowadził od pobrania z portu w R. przez kierowcę G. – (...) S. ładunku 24.682 kg katody miedzianej, a następnie wydał kierowcy dyspozycje jego przetransportowania i rozładunku w miejscowości W., nie mają zamiaru dostarczenia towaru do miejsca przeznaczenia, którym według przyjętego zlecenia miała być firma (...) S.A. w S. oraz przestępstwa polegającego na tym, że w okresie od 11 maja 2012r. do 14 maja 2012r. w miejscowości W., w województwie (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodów, wspólnie i w porozumieniu z B. B. i innymi osobami, doprowadził firmę (...) z siedzibą w P. oraz firmę spedycyjną (...) J. J. (3) z siedzibą w N. S. do niekorzystanego rozporządzenia mieniem o wartości około 700.500 zł w ten sposób, że wykorzystując dane firmy transportowej (...) R. S. (...)–(...) G. ul (...), zarejestrowanej na (...) Giełdzie Transportowej (...) posługując się podrobionymi dokumentami w postaci zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym REGON, zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, licencji na prowadzenie międzynarodowego transportu drogowego nr (...), oraz polisy ubezpieczeniowej (...) nr (...) przyjął od firmy (...) zlecenie na przewóz ładunku na trasie R. – S., a następnie podnajął do realizacji powyższego zlecenia legalnie działająca firmę (...), (...)-(...) J., która przekazała je do wykonania firmie (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., czym doprowadził od pobrania z portu w R. przez kierowcę G. – (...) S. ładunku 24.682 kg katody miedzianej, a następnie wydał kierowcy dyspozycje jego przetransportowania i rozładunku w miejscowości W., nie mają zamiaru dostarczenia towaru do miejsca przeznaczenia, którym według przyjętego zlecenia miała być firma (...) S.A. w S..

Powyższym wyrokiem na K. D. (1) oraz na innych skazanych nałożono obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz (...). z siedzibą w P. kwoty 626.000 zł.

W ta ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał , że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie .

Sąd wskazał , że poza sporem pozostawało, iż powód zlecił pozwanemu ad. 1 dokonanie dwóch przewozów katod miedzianych z R. do Polski, a dokładnie do miejscowości S., oraz , że przesyłki te nie dotarły do miejsca przeznaczenia, ale zostały przeładowane w miejscowości W. na inne pojazdy, które udały się nieznanym kierunkiem. Nie budzi zatem wątpliwości, iż wspomniane katody zostały przywłaszczone przez osoby podające się za przewoźnika, któremu pozwany ad. 1 zlecił wykonanie przewozu. Ostatecznie na skutek działań osoby podającej się za R. S. samochody z ładunkami skierowane zostały do miejscowości W., gdzie zostały przeładowane na inny samochód i wywiezione w nieznanym kierunku. Co do zasady pozwany ad. 1 ponosiłby odpowiedzialność za zaginięcie przesyłki, zgodnie z art. 17 ust. 1 CMR, bez względu na to, iż sam nie wykonywał fizycznie przewozu, ale zlecił go innemu podmiotowi, który następnie podzlecił go dwóm dalszym przewoźnikom. Zgodnie bowiem z artykułem 3 CMR przy stosowaniu niniejszej Konwencji przewoźnik odpowiada, jak za swoje własne czynności i zaniechania, za czynności i zaniechania swoich pracowników i wszystkich innych osób, do których usług odwołuje się w celu wykonania przewozu, kiedy ci pracownicy lub te osoby działają w wykonaniu swych funkcji.

Sąd Okręgowy przyjął jednak, iż pozwany ad. 1 skutecznie wyłączył swoją odpowiedzialność w oparciu o art. 17 ust. 2 CMR zgodnie z którym przewoźnik jest zwolniony od odpowiedzialności jeżeli zaginięcie, uszkodzenie lub opóźnienie spowodowane zostało między innymi okolicznościami, których przewoźnik nie mógł uniknąć i których następstwom nie mógł zapobiec.

Dalej sąd wskazał , że przewoźnik może uwolnić się od odpowiedzialności, powołując się na omawianą okoliczność, jeżeli udowodni łączne wystąpienie obu wymienionych w przepisie art. 17 ust. 2 CMR cech zdarzenia, tj. niemożliwości uniknięcia samego zdarzenia i niemożliwości zapobieżenia jego następstwom. Zdarzenie musi być zatem jednocześnie nieuniknione i przemożne. W związku z powyższym nie może uwolnić się od odpowiedzialności przewoźnik, który mógł uniknąć samej okoliczności (np. napadu), choć nie mógł już zapobiec jej konsekwencjom (szkodzie). Podobnie nie jest możliwe skuteczne powołanie się na okoliczność, o której mowa, w sytuacji, w której przewoźnik wprawdzie nie mógł uniknąć samej okoliczności (np. nieprawidłowego zachowania się innego użytkownika drogi), ale swoim działaniem mógł zapobiec szkodzie – K. W. Komentarz do art. 17 konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) – Lex.

Oceniając zachowanie pozwanego ad. 1 przy dokonywaniu wyboru dalszego przewoźnika Sąd podkreślił, iż zlecenie przewozu ładunku powoda zostało przyjęte, nie przez R. S., lecz przez osobę podająca się za R. S., która działała w zorganizowanej grupie przestępczej, która to grupa następnie dokonała kradzieży całego przewożonego ładunku, co potwierdził skazujący wyrok karny Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 12 marca 2018r. sygn. akt (...), znajdujący się w aktach sprawy. Dalej sąd wskazał, iż ofiarą w/w zorganizowanej grupy przestępczej działającej w identyczny sposób podało kilkudziesięciu przedsiębiorców, co świadczy o wysokim stopniu zorganizowania tej działalności i profesjonalnego przygotowania do wprowadzenia w błąd szeregu podmiotów zawodowo trudniących się transportem, a w konsekwencji wskazuje, iż powodowi trudno było zorientować się, że ma do czynienia z oszustwem.

Sąd podkreślił, że pozwany zamieścił ogłoszenie o poszukiwaniu przewoźnika, gdyż otrzymał zlecenie przewozowe od powoda, z którym pozostawał w stałych stosunkach umownych i z którym łączyła go ramowa umowa przewozu z dnia 5 stycznia 2012r., jednakże nie miał faktycznych możliwości jego wykonania, z uwagi na brak wolnych samochodów w tym okresie. Ogłoszenie zostało umieszczone na międzynarodowej giełdzie (...), a więc profesjonalnej platformie internetowej dostępnej dla przewoźników. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, iż jest najczęstsze miejsce poszukiwania przewoźników. Ogłoszenie jak wynika z zeznań G. B. (2) było zneutralizowane – nie wynikał z niego rodzaj przewożonego towaru – jest to szczególnie istotne w sytuacji przewozu miedzi, a więc ładunku o znacznej wartości, często ulegającemu kradzieży.

Dalej sąd wskazał, że sam sposób znajdowania przewoźników drogą elektroniczną nie jest sytuacją nadzwyczajną, wręcz przeciwnie jest praktyką powszechnie stosowaną. Powoduje ona jednak określone niebezpieczeństwa, ponieważ zlecający nie ma osobistego kontaktu z przyjmującym zlecenie – przyszłym przewoźnikiem. Dlatego w takiej sytuacji niezwykle istotna jest weryfikacja osób, które oferują wykonanie przewozu i dokładne sprawdzenie przedstawionych przez nich danych, jak również opinii, jakie na ich temat wyrażają inni użytkownicy giełdy, korzystający wcześniej z ich usług.

Niezwykle istotne przy ocenie zachowania pozwanego ad. 1 były w ocenie sądu działania sprawdzające podjęte przez jego pracownika G. B. (2). Zażądał on zaświadczenia o wpisie do (...), zaświadczenie o nadaniu nr REGON i NIP, ważnej licencji transportowej, a także ważnej polisy odpowiedzialności cywilnej przewoźnika. Wszystkie te dokumenty strona pozwana otrzymała w formie mailowej. Nie miała zatem możliwości oceny, czy dokumenty te są prawdziwe, czy też zostały podrobione. Nie mniej wygląd graficzny tych dokumentów sugerował, iż są one prawdziwe. Należy podkreślić, że zawierały one prawdziwe dane istniejącej osoby – firmy prowadzącej kiedyś działalność również w zakresie przewozu towarów. Pozwany ad. 1 sprawdził także opinie dotyczące R. S. zamieszczone na giełdzie i ustalił, iż nie ma wśród nich opinii negatywnych.

. W ocenie sądu nie można przy tym jego zachowaniu poczynić zarzutu braku należytej staranności. Pozwany podjął bowiem szereg działań sprawdzających, które dały wynik pozytywny a nie mógł zakładać, iż nie ma do czynienia z R. S., ale z przestępcą, działającym w zorganizowanej grupie, w sposób zawodowy. Również zachowanie osoby podającej się za R. S. nie mogło wzbudzić podejrzania u pozwanego ad. 1. Pozwany utrzymywał z tą osobą stały kontakt telefoniczny i mailowy. Osoba ta nie uchylała się od podania żadnych przez pozwanego ad. 1 informacji, wręcz przeciwnie bez zwłoki przesyłała wszystkie żądane dokumenty. Podała również dane dotyczące zarówno kierowców, jak i samochodów, którymi miał być dokonywane przewóz. Kontakt telefoniczny pomiędzy tą osobą, a pozwanym ad. 1 (jego pracownikiem) istniał aż do momentu w którym pozwany zażądał ad. 1 zażądał informacji o losie przesyłek, gdyż nie dotarły one do miejsca przeznaczenia.

W ocenie Sądu pozwany nie może również ponosić odpowiedzialności na podstawie art. 3 Konwencji CMR, zgodnie z którym przy stosowaniu niniejszej Konwencji przewoźnik odpowiada, jak za swoje własne czynności i zaniebdania, za czynności i zaniebdania swoich pracowników i wszystkich innych osób, do których usług odwołuje się w celu wykonania przewozu, kiedy ci pracownicy lub te osoby działają w wykonaniu swych funkcji.

Bezspornie do utraty przesyłki nie doszło bezpośrednio w wyniku działań pozwanego ad. 1, ale osób, które podszywały się po R. S.. Pozwany ad. 1 nie powierzył przewozu przestępcom, którzy ukradli ładunek, lecz R. S., pod którego

przestępcy się podszyci. Pozwanego ad. 1 ze wspomnianymi osobami nie łączył żaden stosunek umowny, a pozwany ad. 1 nie posługiwał się nimi w celu wykonania przewozu. Były to w istocie osoby nieuprawnione do wykonywania spornego przewozu. Brak jest zatem podstaw do pociągnięcia pozwanego ad. 1 do odpowiedzialności za zaniedbania i czynności, których dopuścili się przestępcy.

W rezultacie Sąd przyjął, iż brak było podstaw do stwierdzenia, aby pozwany ad. 1 nie dochował należytej staranności w wyborze dalszego przewoźnika. Pozwany ad. 1, jak wskazano wyżej, pozostawał w kontakcie telefonicznym z wybranym przewoźnikiem, skontaktował się z nim za pośrednictwem giełdy (...), a więc profesjonalnej platformy internetowej dostępnej dla przewoźników, zażądał przesłania mu dokumentów potwierdzających wykonywanie przez zleceniobiorcę przewozu, w tym: zaświadczenie o wpisie do (...), zaświadczenie o nadaniu nr REGON i NIP, ważnej licencji transportowej, ważnej polisy odpowiedzialności cywilnej przewoźnika, sprawdził czy są negatywne opinie w serwisie na temat tego użytkownika. Pozwany ad. 1 zweryfikował zatem przewoźnika w dostępny mu sposób. Nie miał podstaw do przypuszczenia, iż jest on przestępcą. W rezultacie nie mógł przewidzieć, a tym samym zapobiec, przywłaszczeniu przez tę osobę przesyłek. W ocenie Sądu pozwany ad. 1 w wystarczającym zakresie wykazał zaistnienie jednej z przesłanek wyłączających jego odpowiedzialność za zaginięcie przesyłki, co skutkowało oddaleniem w stosunku do niego powództwa w całości. Na marginesie wskazać należy, iż osoby winne przywłaszczenia spornych przesyłek zostały ustalone i skazane. Nałożony na nich został również obowiązek naprawienia szkody powoda poprzez zapłatę na rzecz powoda kwoty 626.000 zł.

Skoro pozwany ad. 1 wykazał, iż zaistniały okoliczności wyłączające jego odpowiedzialność wobec powoda to zgodnie z art. 4 ust. 1 OWU a contrario brak jest podstaw do zasądzenia na rzecz powoda odszkodowania od zakładu ubezpieczeń.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punktach 3-5 wyroku obciążając nimi w całości powoda jako stronę przegrywającą proces. W tym zakresie Sąd oparł się na przepisach art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Zgodnie z ich brzmieniem strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Do powyższych kosztów stosownie do § 3 przywołanego powyżej przepisu należą dla strony reprezentowanej przez adwokata wynagrodzenie nie wyższe niż stawki określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazane przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Na koszty postępowania poniesione przez pozwanego ad. 1 w niniejszym procesie składały się: koszty stawiennictwa świadków, koszty zastępstwa procesowego i koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił w oparciu o treść § 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. poz. 461 ze zm.), a w przypadku postępowań zażaleniowych w parciu o § 13 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 w/w rozporządzenia, w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa. Z kolei koszty poniesione przez pozwanego ad. 2 obejmowały jedynie koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego, których wysokość Sąd ustalił na podstawie § 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. poz. 490 ze zm.), obowiązującego w dacie wytoczenia powództwa. Dodatkowo Sąd nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 629,98 zł, stanowiącą część kosztów wynagrodzenia biegłego, tymczasowo wypłaconą ze środków Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany zarzucając:

I. Naruszenie prawa procesowego:

1. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez:

- brak wszechstronnego rozważania zgromadzonego materiału dowodowego, skutkujący niepełnym ustaleniem stanu faktycznego w sprawie i nieprawidłowym ustaleniem, że pozwany J. J. (2) dochował wszelkich niezbędnych aktów staranności przy weryfikacji osoby, której podzlecał przewóz towarów powierzonych mu przez powoda, a w tym że podjął działania wystarczające do wyłączenia jego odpowiedzialności na podstawie art. 17 ust. 2 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu towarów (CMR).itak:

- niewzięcie pod uwagę, że pozwany ad. 1), zlecił przewóz towaru o bardzo znacznej wartości podatnego na kradzież nieznanemu sobie firmie bez uprzedniego podjęcia próby zlecenia tego przewozu podmiotowi znanemu i sprawdzonemu, lub chociażby posiadającemu pozytywne rekomendacje od innych podmiotów,

- niewzięcie pod uwagę, że Pozwany ad. 1) zlecił przewóz towaru o bardzo znacznej wartości podatnego na kradzież nieznanemu sobie firmie, co do której nie było żadnych pozytywnych rekomendacji, za to była ona wpisana do Krajowego Rejestru Dłużników,

- niewzięcie pod uwagę, że sposób i przebieg kontaktu przestępcy z pozwanym ad. 1) powinien być wzbudzić podejrzenia co wiarygodności przewoźnika i jego tożsamości, z uwagi na (!) niekorzystanie przez niego z komunikatora giełdowego giełdy TRANS, co mogłoby w jakimś stopniu potwierdzać, że pozwany ad.1) rozmawia z prawdziwym R. S. (ii) brak możliwości kontaktu telefonicznego i poprzez fax z biurem firmy PHU (...), gdyż miały one być nieaktywne rzekomo z uwagi na zmianę operatora, na którą to okoliczność wskazywał w swych zeznaniach świadek G. B. (2), którego zeznania Sąd ocenił jako w całości wiarygodne, (lii) brak stron internetowych, na których można byłoby potwierdzić nr telefonu i adres e-mail, za pomocą których kontaktowa! się z pozwanym ad. 1) przestępca, jako dane kontaktowe PHU (...), (IV) w konsekwencji - brak przesłanek do potwierdzenia tożsamości osoby podającej się za R. S., co powinno skłonić pozwanego ad. 1) do podjęcia dalszych działań weryfikacyjnych bądź odstąpienia od udzielenia mu zlecenia

- nieuwzględnienie - pomimo uznania za w całości wiarygodne - tej części zeznań świadka P. H., w której wskazywał on, że (I) spółka (...) co do zasady wymagała od pozwanego ad. 1) samodzielnego wykonywania zleceń, a w żadnym wypadku nie wyrażała zgody na podzlecanie przewozów za pośrednictwem giełd transportowych podmiotom nieznanym, (II) posiadanie własnych pojazdów transportowych było zasadniczym powodem podjęcia przez spółkę (...) współpracy z pozwanym ad. 1), z uwagi na fakt, że poprzedni przewoźnik, z którym spółka współpracowała, utracił kilka przesyłek z winy swoich podwykonawców.

b) uznanie w pełni za wiarygodne zeznań pozwanego J. J. (2) pomimo , że zeznania te w zakresie w jakim wskazywały na posiadanie przez firmę PHU (...) pozytywnych opinii i rekomendacji ze strony innych podmiotów, są sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym jego własnym oświadczeniem złożonym na potrzeby postępowania odszkodowawczego (załącznik nr 23 do raportu firmy (...) sp. z o.o. z dnia 29.06.2012 r.), gdzie wskazano jedynie na brak opinii negatywnych

c) pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego dokumentu w postaci raportu firmy (...) sp. z o.o. z dnia 29.06.2012 r. i załączników do niego (załącznik nr 16 do odpowiedzi na pozew pozwanego ubezpieczyciela), pomimo, że wynikały z niego okoliczności mające znaczenie dla sprawy, a Sąd na rozprawie w dniu 17.04.2018 r. dopuścił dowód z wszystkich dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy

II. naruszenie przepisów prawa materialnego:

art. 3 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu towarów (CMR), poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że osoba, która wprowadziła przewoźnika w błąd co do swojej tożsamości i w następstwie tego uzyskała od niego zlecenie wykonania przewozu, nie jest „osobą, do której usług odwołuje się przewoźnik w celu wykonania przewozu” w rozumieniu tego przepisu;

art. 17 ust. 2 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu towarów (CMR), poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na niezasadnym przyjęciu, że w niniejszej sprawie szkoda powstała na skutek okoliczności,

których pozwany przewoźnik nie mógł uniknąć i których następstwom nie mógł zapobiec, a podjęte przez niego akty staranności były wystarczające dla wyłączenia jego odpowiedzialności za zaginięcie przewożonego towaru;

co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia powództwa wobec pozwanego ad. 1). a także

do niezastawania m.in. przepisów art. 822 § 1 KC w zw. z art. 805 § 1 KG i oddalenia powództwa również wobec pozwanego ad. 2.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1) zasądzenie:

od pozwanego J. J. (2), kwoty 405.657 USD (słownie; czterystu pięciu tysięcy sześciuset pięćdziesięciu siedmiu dolarów amerykańskich i 00/100) wraz z odsetkami za opóźnienie w wysokości 5% w skali roku, liczonymi od dnia 24 maja 2012 r. do dnia zapłaty;

od pozwanego (...) S.A. kwoty 405.139,22 USD (słownie: czterystu pięciu tysięcy stu trzydziestu dziewięciu dolarów amerykańskich i 22/100) wraz z odsetkami za opóźnienie w wysokości 5% w skali roku, liczonymi od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia zapłaty ; z zastrzeżeniem , że:

zapłata przez pozwanego (...) S.A. zwalnia pozwanego J. J. (2) w zakresie dokonanego zaspokojenia ;

zapłata dokonana przez pozwanego J. J. (2) zwalnia pozwanego (...) S.A. w zakresie zaspokojenia dokonanego:

- ponad kwotę 517,78 USD tytułem należności głównej wraz z odsetkami za opóźnienie w wysokości 5% w skali roku liczonymi od dnia 24 maja 2012 r. do dnia zapłaty; oraz

- ponad kwotę 2.108,94 USD tytułem odsetek w wysokości 5% w skali roku liczonych od kwoty 405.139, 22 USD od dnia 22 maja 2012 r do dnia 30 czerwca 2012 r.

2) zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych,

w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, za postępowanie przed sądem II instancji;

3) zasądzenie od pozwanego J. J. (2) na rzecz powoda kosztów postępowania zabezpieczającego w łącznej kwocie 28.091,50 zł, na którą składają się poniższe kwoty:

a) 618,00 zł tytułem opłat sądowych i skarbowych;

b) 10.800,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniach zażaleniowych w przedmiocie ustanowienia zabezpieczenia,

c) 14.873,50 zł tytułem kosztów postępowania zabezpieczającego prowadzonego przez komornika R. J. pod sygnaturą (...) ustalonych postanowieniem komornika z dnia 13.11.2012 r., następnie zmienionym postanowieniem Sądu Rejonowego w Nowej Soli z dnia 30.04.2013 r., I Co 2409/12

d) 1.800,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zabezpieczającym;

2) zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej za pełnomocnictwo w postępowaniu apelacyjnym.

Pozwani ad 1 i 2 wnieśli w odpowiedziach n apelację o jej oddalenie w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych ad 1 i 2 zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Odwoławczy w całości podziela ustalenia faktyczne Sądu I Instancji oraz wnioski i ustalenia prawne tego sądu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzuty prawa procesowego jak i materialnego nie mogły spowodować zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku.

Powód zarzucił naruszenie art. 233 k.p.c. oraz naruszenie art. 3 i art. 17 ust. 2 konwencji o umowie międzynarodowego przewozu towarów (...).

J. J. (2) zawarł z powodem w dniu 05.01.2012 r. ramową umowę przewozu, w której zobowiązał się do wykonywania w sposób stały usług przewozu rzeczy, a poszczególne przewozy miały być realizowane na podstawie osobnych zleceń

W pierwszej kolejności należy wskazać , że przepisy umowy wiążącej strony wbrew zarzutowi apelacji nie nakładały na pozwanego ad 1 obowiązku samodzielnego wykonywania zleceń. Wobec braku takich ustaleń J. J. (2) mógł wykonywać swe zobowiązanie za pośrednictwem innych przedsiębiorców. Świadczenie przewozu zgodnie z art. 3 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (cmr) sporządzonej w G. dnia 19 maja 1956 r. (Dz. U. z 1962 r Nr 49 poz, 238 ze zm.) - dalej zwaną Konwencją CMR nie ma charakteru osobistego i przewoźnik może się posługiwać przy wykonywaniu przewozu innymi osobami, w tym przewoźnikami, którzy mają uprawnienia do przewozu międzynarodowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 kwietnia 2005 r., I ACa 2051/2004, OSA 2006 Nr 8 poz. 28).

Z prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego wynika , że J. J. (2) przyjął zlecenie na wykonanie dwóch transportów w dniach 11-14 maja 2012 r., przy czym wskazuje on, iż po uzyskaniu od prezesa powódki telefonicznych informacji odnośnie terminu transportu, poinformował go również o tym, że nie będzie osobiście świadczył przewozu, co już się niejednokrotnie zdarzało. W związku z powyższym w porozumieniu z powodem, J. J. (2) w dniu 07.05.2012 r, umieścił informację o transporcie na internetowej giełdzie transportowej TRANS, która stanowi internetową platformę wymiany informacji o wolnych ładunkach i pojazdach ciężarowych, z której korzysta ponad 200 000 firm transportowych z całej Europy. Regulamin świadczenia usług znajduje się na domenie (...), został również dołączony do akt sprawy. Zgodnie z pkt 4.1. Regulaminu do zawarcia umowy o świadczenie usług elektronicznych dochodzi poprzez zawarcie umowy licencyjnej i rozpoczęcie korzystania z usługi, z zastrzeżeniem Dodatkowych Funkcji Komunikatora.

Załącznik nr. 1 do Regulaminu określa zasady autoryzacji użytkownika i rejestracji konta. Zgodnie z pkt 2.2 lit d Załącznika nr 1 do Regulaminu rejestracja konta obejmuje autoryzację Użytkownika. Zgodnie natomiast z pkt 4.2. Załącznika nr 1 do Regulaminu w celu autoryzacji konta Użytkownik zobowiązany jest przesłać do Usługodawcy faksem, drogą elektroniczną lub listownie kopie dokumentów potwierdzających nadanie numer NIP, potwierdzających status podatnika VAT, dane teleadresowe, aktualne dokumenty z (...) lub KRS i czytelną kopię dowodu tożsamości. Ponadto zgodnie z Regulaminem dostęp do dodatkowej funkcji Komunikatora (...) w postaci giełdy ładunków i pojazdów (...) wymaga uiszczenia stosownej opłaty. Ponadto użytkownik otrzymuje do serwisu tylko jeden T. - unikatowy numer identyfikacyjny, jego konto jest zabezpieczone hasłem i nie może on korzystać z kont innych użytkowników. Z uwagi na powyższe użytkownik portalu ma prawo domniemywać, iż inni użytkownicy zostali w prawidłowy sposób zweryfikowani przez Administratora i oczekiwać, iż dostęp do serwisu mają jedynie osoby prowadzące działalność w zakresie transportu i spedycji.

Wystawiając ładunek na giełdzie transportowej J. J. (2) nie podał rodzaju ładunku, który miał być przewożony A więc potencjalny przewoźnik nie miał wiedzy na temat rodzaju oraz wartości przewożonego towaru. W dniu 08.05.2012 r. z J. J. (2) skontaktował się mężczyzna podający się za R. S., który wyraził zainteresowanie wystawionymi na giełdę ładunkami. Na prośbę J. J. (2) przesłał on na jego maila dokumenty w postaci:

- zaświadczenia o zmianie wpisu do (...)
- zaświadczenia o nadaniu numeru REGON
- zaświadczenia o numerze NIP
- ważnej licencji transportowej
- ważnej polisy odpowiedzialności cywilnej przewoźnika — przy czym polisa została faktycznie zawarta z przedstawicielem towarzystwa ubezpieczeniowego.

Dodatkowo mężczyzna podający się za R. S. podał swój numer na giełdzie trans, a J. J. (2) zweryfikował, czy rzeczywiście jest on użytkownikiem serwisu i sprawdził, iż w serwisie nie ma negatywnych opinii dotyczących przewoźnika. J. J. (2) zweryfikował również firmę (...) w systemie (...) oraz w wyszukiwarce internetowej na portalu G.. Nadto pozwany sprawdził, czy firma (...) figuruje w (...). Należy przy tym nadmienić, iż na dzień 11.03.2013 r. w (...) w dalszym ciągu widnieje informacja, iż R. S. jest aktywnym przedsiębiorcą, który prowadzi działalność od 27.08.2002 r., w tym również działalność w zakresie transportu drogowego towaru.

Dopiero po uzyskaniu powyższych danych J. J. (2) sporządził zlecenia transportowe, które w dniu 09.05.2012 r. zostały przez przewoźnika przyjęte do realizacji. Po otrzymaniu zaakceptowanych zleceń J. J. (2) sprawdził zgodność pieczęci na zleceniu z pieczęcią, widniejącą na polisie odpowiedzialności cywilnej przewoźnika. Następnie przewoźnik podał J. J. (2) nazwiska kierowców i numery rejestracyjne pojazdów, które zostały przekazane powodowi w celu dopełnienia procedur w miejscu załadunku. J. J. (2) uzyskał również telefony komórkowe kierowców, którzy mieli realizować transport.

J. J. (2) pozostawał w kontakcie telefonicznym z osobą podającą się za R. S., który w dniu 11.05.2012 r. potwierdził, iż pojazdy zostały załadowane zgodnie ze zleceniem. W dniu 14.05.2012 r. pracownik J. J. (2) podjął bezskuteczną próbę nawiązania kontaktu z w/w mężczyzną i z kierowcami realizującymi transport, po czym niezwłocznie zawiadomił powoda o braku kontaktu z podwykonawcą oraz podjął współpracę z powodem w celu ustalenia przyczyn, dla których ładunek nie dotarł na miejsce przeznaczenia.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 Konwencji CMR - przewoźnik odpowiada za całkowite lub częściowe zaginięcie towaru lub za jego uszkodzenie, które nastąpi w czasie między przyjęciem towaru a jego wydaniem, jak również za opóźnienie dostawy. Zgodnie z art. 17 ust. 2 Konwencji CMR przewoźnik jest zwolniony od tej odpowiedzialności, jeżeli zaginięcie, uszkodzenie lub opóźnienie spowodowane zostało winą osoby uprawnionej, jej zleceniem nie wynikającym z winy przewoźnika, wadą własną towaru lub okolicznościami, których przewoźnik nie mógł uniknąć i których następstwom nie mógł zapobiec.

W niniejszej sprawie pozwany ad 1 podniósł zarzut, iż nie może ponosić odpowiedzialności za szkodę ponieważ powstała ona w wyniku okoliczności których nie mógł uniknąć i których następstwom nie mógł zapobiec.

W doktrynie prezentowane są dwa poglądy co do tego na jakiej zasadzie opiera się odpowiedzialność przewoźnika wynikająca z art. 17 ust. 2 konwencji. Część autorów przyjmuje, że odpowiedzialność przewoźnika za stan towaru i opóźnienie w dostawie oparta jest na zasadzie winy domniemanej a część, że ma charakter obiektywny.

Rozbieżności w tym zakresie występują także w orzecznictwie, przy czym charakterystyczne jest to, że niezależnie od przyjętej zasady odpowiedzialności, sądy przy ocenie zaistnienia okoliczności, której przewoźnik nie mógł uniknąć i której następstwom nie mógł zapobiec, odwołują się często do określonej miary staranności przewoźnika, wynikającej z reguły z systemów prawa, właściwych dla siedziby sądu. I tak przykładowo polskie sądy odwołują się z reguły do staranności należytej.

Charakterystyczne jest jednak to, że pomimo odmiennych stanowisk co do zasady odpowiedzialności przewoźnika, nie ma zasadniczych rozbieżności w zakresie praktycznych konsekwencji przyjęcia jednego lub drugiego zapatrywania.

W szczególności nie podlega dyskusji stwierdzenie, że przewoźnik może uwolnić się od odpowiedzialności tylko w przypadku, gdy szkoda wynika wskutek jednej z przyczyn zwalniających, wymienionych w postanowieniach art. 17 konwencji CMR.

Przepis art. 17 ust. 2 konwencji CMR nakazuje ustalenie zaistnienia cech nieuniknioności i przemożności zdarzenia, odnosząc te cechy do przewoźnika. W praktyce odbywa się to poprzez porównanie zachowania konkretnego przewoźnika do pewnego wzorca, charakteryzującego się odpowiednim stopniem staranności. Stopień ten określany jest przy tym z reguły poprzez odwołanie się do pojęć właściwych prawu wewnętrznemu sądu orzekającego w sprawie. Choć jest on zazwyczaj odpowiednio wysoki, to jednak możliwy do osiągnięcia przez starannego przewoźnika.

O ile wypadki spowodowane przez innych uczestników ruchu drogowego, czy napady rabunkowe lub podpalenia towaru, dokonane przez osoby trzecie, nie są traktowane jako siła wyższa, to mogą być podstawą, przy spełnieniu określonych warunków, uwolnienia się przewoźnika od odpowiedzialności na podstawie przepisów konwencji CMR.

Tymczasem przewoźnik, powołujący się na okoliczności, których nie mógł uniknąć i którym skutkiem nie mógł zapobiec, musi udowodnić niezawinione zdarzenie spełniające te cechy i związek przyczynowy pomiędzy tym zdarzeniem a szkodą.

Odrębna kwestią jest miernik staranności przewoźnika, który zwalniałaby go od odpowiedzialności. Konwencja nie zawiera wprost sformułowanej ogólnej reguły w tym zakresie. Jak zaznaczono, w orzecznictwie występuje tendencja do sięgania po mierniki wynikające z prawa wewnętrznego. W niniejszej sprawie będzie to odwołanie się do art. 355 § 2 k.c. według którego należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności (tzw. podwyższona staranność).

Również z art. 17 ust. 2 konwencji , narzuca przewoźnikowi wymóg maksymalnej staranności .

Ostatnią ogólną przyczyną zwalniającą, zawartą w przepisie art. 17 ust. 2 konwencji CMR, są „okoliczności których przewoźnik nie mógł uniknąć i których następstwom nie mógł zapobiec”. Podobnie jak „wina osoby uprawnionej”, przyczyna ta ma charakter abstrakcyjny w tym sensie, że mogą nią być objęte różnorodne zdarzenia, powodujące szkodę (opóźnienie), o ile charakteryzują się przymiotem nieuniknioności i przemożności.

Przewoźnik może uwolnić się od odpowiedzialności w oparciu o omawianą okoliczność, jeżeli udowodni łączne wystąpienie obu wymienionych w przepisie art. 17 ust. 2 konwencji CMR cech zdarzenia, tj. niemożliwości uniknięcia samego zdarzenia i niemożliwości zapobieżenia jego następstwom. Zdarzenie musi być zatem jednocześnie nieuniknione i przemożne. W związku z powyższym, nie może uwolnić się od odpowiedzialności przewoźnik, który mógł uniknąć samej okoliczności (np. napadu), choć nie mógł już zapobiec jej konsekwencjom (szkodzie). Podobnie nie jest możliwe skuteczne powołanie się na okoliczność, o której mowa, w sytuacji, w której przewoźnik wprawdzie nie mógł uniknąć samej okoliczności (np. nieprawidłowego zachowania się innego użytkownika drogi), ale swoim działaniem mógł zapobiec szkodzie. Obie cechy zdarzenia, o którym mowa muszą być przedmiotem oceny.

Typowymi zdarzeniami, powoływanymi przez przewoźników w celu uwolnienia się od odpowiedzialności na podstawie omawianej ekscpecji, są następujące przyczyny szkód: napady i kradzieże dokonywane przez uzbrojone grupy napastników, pożary w czasie postoju, wypadki drogowe z udziałem innych uczestników ruchu drogowego, uderzenia o przesłó mostu lub pokład promu, strajki uniemożliwiające przewóz, warunki atmosferyczne, czy wydanie towaru fałszywym odbiorcom.

Niewątpliwie w niniejszej sprawie pozwany ad 1 wykazał nieuniknionność zdarzenia jakim było wprowadzenie w błąd przewoźnika przez zorganizowaną grupę przestępczą która podszyła się pod legalnego przewoźnika . W ocenie Sądu Apelacyjnego pozwany tej okoliczności nie mógł przewidzieć .

Sąd Odwoławczy podziela również stanowisko Sądu Okręgowego , iż w okolicznościach niniejszej sprawy pozwany ad 1 nie mógł zapobiec szkodzie.

Sąd Apelacyjny podobnie jak Sąd Okręgowy uznał , że pozwany ad 1 dochował aktów staranności i to podwyższonej przy dokonywaniu wyboru przewoźnika, któremu powierzone zostało zrealizowanie przewozu towaru. Pracownik pozwanego, jak wcześniej ustalono, ocenił prawdziwość dokumentów, które przedłożył podszywający się pod przewoźnika, ponadto ustalił, że firma (...) widnieje w bazie (...), a także dysponuje ważną polisą ubezpieczenia O. z dowodem wpłaty. Przy uwzględnieniu takich okoliczności jak : posługiwanie się przez fałszywego przewoźnika danymi rzeczywistego przedsiębiorstwa transportowego funkcjonującego na rynku, wylegitymowanie się wszystkimi dokumentami wymaganymi przez spedytorów przy udzielaniu zleceń transportowych(licencją na transport, zaświadczeniem NIP, REGON, zaświadczeniem o wpisie do (...), polisą OC przewoźnika z dowodem wpłaty składki), zgodnością danych z danymi prawdziwego przewoźnika widniejącymi w rejestrze (...) i REGON, posługiwanie się adresem e-mail uprawdopodobniającym tożsamość fałszywego przewoźnika, zgłoszeniem się do spedytora za pomocą profesjonalnej giełdy transportowej, to w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, jak też reguł ostrożności nie sposób wskazać, jakie dodatkowe jeszcze kroki, pozwalające dokonać weryfikacji podmiotu zlecenia przewozu mogłyby zostać podjęte w celu weryfikacji przewoźnika gwarantującej zdemaskowanie przestępcy. Nie można czynić zarzutu pracownikowi spedytora, że postępując zgodnie zobowiązującymi w przedsiębiorstwie procedurami nie zdemaskował osoby podającej się za (...), która była wręcz doskonale przygotowana do popełnienia przestępstwa .

Należy mieć bowiem na uwadze i tą okoliczność że osoby podające się za firmę (...) wprowadzili w błąd nie tylko pozwanego , ale jeszcze wielu innych przewoźników.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny apelację powoda jako nieuzasadnioną oddalił .(art. 385 k.p.c.)

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Odwoławczy orzekł, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. . i § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust.1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. **w sprawie opłat za czynności adwokackie.(Dz.u. z 2015 r poz. 1800)** zasądził od powoda . na rzecz każdego z pozwanych po 8.100 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Ryszard Marchwicki Jerzy Geisler Piotr Górecki

--	--	--